

Hoofdstuk 1

Ingespannen tuurde Fenna naar het computerscherm. Vakkenvullen, folderwijken ... zat er nu echt geen geschikt bijbaantje voor haar tussen? Tja, op je veertiende mocht je bijna niks, dus het was niet vreemd dat ze niets kon vinden. Fleur had haar verteld dat je per se vijftien moest zijn om te mogen vakkenvullen, en eerlijk gezegd leek het Fenna heel saai, hoe enthousiast haar stiefzus ook was over haar baantje. Een folderwijk was wel een optie. Maar dan moest je écht iedere week beschikbaar zijn en zelf een vervanger zoeken als je op vakantie ging. Bovendien leek het haar ook niet zo leuk en werd het ook nog eens slecht betaald. Hoe kon je als tiener ooit een leuk zakcentje verdienen zonder uitgebuit te worden? Hm, dat was misschien wat overdreven, maar dat ze niets kon vinden frustreerde haar enorm. Ze sloot internet af en trommelde even met haar vingers op het bureau. Wat zou ze nu gaan doen? Het was waarschijnlijk veel te warm om boven op haar kamer te zitten knutselen. En ze had ook geen zin om alle spullen die ze daarvoor nodig had op te halen.

Ping

Meteen greep ze naar haar telefoon. Hé, Rosalie had geappt. Al meerdere keren, zag ze nu pas.

Hee Fen, hoe is het?

Mis je, binnenkort iets leuks doen? Heb wat spannends te vertellen!

Ach wat, ik kan niet wachten ook ...

Ik heb vanavond een date.

Rosalie had een date?! Maar ... was ze verliefd dan? Op wie? Waarom had ze daar niets over verteld? Vliegensvlug vlogen haar vingers over de toetsen.

Ik heb nu wel tijd, maar jij moet je vast voorbereiden op je date. Wie is de gelukkige?

Ze besloot het zo positief mogelijk te formuleren, al begreep ze er helemaal niks van.

Ja, ik kan nu niet. Moet kranten rondbrengen voor m'n neefje (die is op vakantie) en idd straks op date met die ene knappe gozer van volleybal.

Het appje werd afgesloten met een emoji met hartjesogen. Nu begreep Fenna er nog minder van. Iemand van volleybal? Rosalie en zij hadden bijna nooit contact met andere mensen als ze gingen sporten. Maar ... de laatste avond van het seizoen was Fenna niet geweest, misschien had Rosalie toen iemand gesproken. Was ze daar dan meteen verliefd op geworden? Of zat haar beste vriendin gewoon een beetje te dollen? Ze wist echt niet goed wat ze hiervan moest denken. Balen trouwens dat Rosalie niet kon afspreken vanmiddag, ze had wel zin om haar te zien. Het was al minstens anderhalve week geleden dat ze elkaar hadden gezien, terwijl ze elkaar normaal gesproken op school elke dag zagen. De zomervakantie was heerlijk, maar Fenna miste haar vriendinnen en het ritme dat school met zich meebracht wel. Aan de andere kant zag ze ertegen op om na de vakantie weer te gaan. Ze ging naar de derde klas en ze moest haar profiel kiezen. Dankzij Sem en Fleur wist ze al wel een beetje wat ze kon verwachten, maar het was toch spannend. En de periode na de vakantie zou sowieso erg druk worden. Tante Naomi verwachtte immers een baby, het tiende gezinslid.

Ze bekeek de appjes van Rosalie nog eens, zodat haar gedachten niet afdwaalden naar de komst van haar nieuwe broertje of zusje. Wat zou ze Rosalie terugsturen? Ze begon wat te typen, maar haalde het steeds weer weg. Uiteindelijk besloot ze een simpele vraag te stellen. Rosalie was ook nog steeds online, dus die dacht

misschien wel dat er nu een heel lang appje zou komen omdat ze steeds aan het typen was geweest.

Eh ... knappe gozer op volleybal, vertel me meer? Heb ik iets over het hoofd gezien?

Het duurde niet lang voordat er een reactie kwam.

Haha, misschien vind jij hem niet knap, dat kan natuurlijk. Hij heet Vincent, zit bij de jongensclub 16+. Tijdens de afsluitende avond raakte ik met 'm aan de praat, we hebben de hele zomervakantie door geappt. Maar goed, ik praat je snel bij. Morgen afspreken?

Daar hoefde Fenna niet lang over na te denken, morgen had ze weer niets te doen, net als zo'n beetje alle dagen in de vakantie tot nu toe.

Morgen is goed. Ochtend, middag of avond?

Doe de middag maar. Moet wel ff bijkomen van m'n date natuurlijk :)

Haar mondhoecken krulden iets omhoog bij het lezen van het laatste appje. Ze stuurde nog een duimpje naar haar vriendin en stopte haar telefoon toen weg.

'Moet je nog lang op de computer?' Nathan, haar zesjarige broertje, kwam de computerkamer binnenlopen, op de voet gevolgd door Sanne, haar vijfjarige stiefzusje.

'Nee, ik ben klaar', antwoordde Fenna. 'Hebben jullie je computertijd nog niet gebruikt vandaag dan?' Eigenlijk was ze daar verbaasd over, Nathan zat tegenwoordig iedere ochtend als eerste achter de computer.

'Ik wel', antwoordde hij. 'Maar Sanne nog niet. En ik heb beloofd dat ik haar dat boerderijspelletje zou leren.'

'O, oké. Nou, de computer is helemaal van jullie.' Maar wat zij nu moest gaan doen ...?

Bullet journalen? Daar had ze niet heel veel spullen voor nodig, al had ze geen idee wat voor pagina ze moest maken. Gelukkig had Fleur vaak leuke ideeën. Ze was al halverwege de trap naar

de eerste verdieping toen ze zich realiseerde dat Fleur aan het werk was. Ze liet haar idee om te bullet journalen varen en liep langzaam weer naar beneden. In de eetkamer trof ze tante Naomi aan, achter haar naaimachine. Een paar weken geleden was die tevoorschijn gekomen en nu maakte tante Naomi niets anders dan leuke kleertjes voor de baby. Veel shirtjes konden gedragen worden door zowel een jongetje als een meisje.

‘Lukt het?’ informeerde ze.

‘Jazeker’, kwam het antwoord. ‘Kijk eens!’

Tante Naomi hield een superschattig shirtje omhoog.

‘Wat mooi!’ zei Fenna vol bewondering. Ze aaide voorzichtig de zachte stof en keek bewonderend naar de dieren die afgebeeld waren op de stof.

‘Kan dit ook voor een meisje?’

‘Natuurlijk!’ antwoordde Fenna. ‘Voor een stoer meisje. Wordt het een meisje dan?’ Ze vroeg het op plagende toon. Tante Naomi en papa hielden vol dat ze het geslacht van de baby niet wisten, maar Sem was niet helemaal overtuigd, dus te pas en te onpas bestookte hij hen met vragen hierover. Nu leek het Fenna wel een goed moment om zijn voorbeeld te volgen.

Tante Naomi keek haar hoofdschuddend aan, maar Fenna zag dat ze er wel om kon lachen.

‘Ik vind het zo knap’, merkte Fenna op. Even twijfelde ze, maar ging toen verder: ‘Ik wilde wel dat ik het ook kon.’ Sinds tante Naomi was begonnen met naaien had Fenna die wens gekoesterd, maar er niets over gezegd. Je kon vast niet zomaar leren naaien en tante Naomi had maar weinig tijd nu de baby bijna kwam.

‘Zal ik het je leren?’ Hè? Kon haar stiefmoeder gedachten lezen of zo?

‘Eh ... maar heeft u daar dan tijd voor? Ik bedoel ... de baby komt bijna en ...’

Tante Naomi viel haar in de rede: ‘Nou, ik hoop toch echt dat hij of zij blijft zitten tot de datum van de keizersnede. Dat duurt nog een maand, Fenna. En ik weet het niet helemaal zeker, maar volgens mij verveel jij je een beetje, of niet?’

Fenna knikte langzaam. ‘Niet heel erg hoor’, stelde ze tante Naomi meteen gerust. Straks dacht haar stiefmoeder nog dat ze het erg vond dat ze niet op vakantie gingen deze zomer. ‘Maar ik zou het heel leuk vinden om te leren naaien.’

‘Dan gaan we dat doen. De basis is heel makkelijk en jij hebt er ook wel het geduld voor, denk ik.’ Tante Naomi grinnikte kort. ‘Een paar jaar geleden wilde Fleur het ook leren, maar die wilde het liefst meteen een heel ingewikkelde jurk maken zonder enige ervaring. Tja ... er kwam niet heel veel van terecht, dat kan ik je wel vertellen.’

‘Nee, dat begrijp ik. Maar ... waar kan ik dan het beste mee beginnen?’

‘Misschien is een haarband of scrunchie wel een idee’, opperde tante Naomi. ‘Dan kan je vertrouwd raken met de naaimachine en je hebt snel een tastbaar resultaat. Daarna kan je een eenvoudig shirt of misschien een rokje proberen. Eventueel een mouwloze jurk. Maar dan zullen we eerst een patroon moeten uitzoeken en stof kopen. Een haarband of scrunchie kan je van reststoffen maken, daar heb ik er nog een heleboel van.’

‘O ja?’

‘Jazeker! Vroeger naaide ik heel veel. Toen ...’ Er leek een schaduw over haar gezicht te glijden en Fenna wist precies waar ze aan dacht. Ze bedoelde zeker toen Sander nog leefde, de eerste man van tante Naomi, de vader van Sem, Fleur, Tess en Sanne. Onwillekeurig dacht ze meteen aan mama. Het was nu al bijna zeven jaar geleden dat zij was gestorven, maar Fenna miste haar nog iedere dag, hoe blij ze ook was met haar nieuwe familie.

‘Ik zal de bakken met reststofjes halen.’ Tante Naomi schoof haar stoel resoluut naar achteren en stond op. Ze greep snel naar de tafelrand.

‘Bent u duizelig?’ vroeg Fenna bezorgd. Het was al eerder voorgekomen dat tante Naomi bijna flauwviel.

Tante Naomi stelde haar meteen gerust. ‘Een beetje maar. Ik stond te snel op, dat moet ik echt afleren.’

‘Waar staan de dozen met reststofjes? Ik kan ze ook halen.’

‘Ja, dat lijkt me een beter idee. Wil je dan meteen even kijken waar Ruben en Tess mee bezig zijn?’ Tante Naomi liet zich weer op de stoel zakken. ‘De bakken staan in de kast op de overloop, volgens mij in het meest rechtse gedeelte op de onderste plank. En anders moet je maar gewoon alles opentrekken, je ziet ze vanzelf. Het zijn van die grote groene bakken van de HEMA.’

‘In de kast waar ook het beddengoed ligt?’

‘Ja, die kast bedoel ik.’

Uiteindelijk vond ze de dozen met stofjes precies op de plek waar tante Naomi had gezegd dat ze zouden zijn. De bakken waren gelukkig niet zwaar en ze kon ze makkelijk allebei mee naar beneden nemen.

Tante Naomi had de keukentafel een beetje opgeruimd toen Fenna beneden kwam. De bakken kon ze makkelijk kwijt op de tafel en er was ruimte om op haar gemak een mooi stofje uit te zoeken.

‘Wauw, wat een keus’, verzuchtte ze toen ze de stofjes uit de eerste bak had doorgenomen. ‘Is dit stofje groot genoeg voor een scrunchie?’ Ze pakte een lapje dat blauwgroen was, er stonden witte v-tjes op in een regelmatig patroon. ‘Dit past perfect bij die nieuwe jurk die ik pas heb gekocht.’

‘Inderdaad!’ beaamde tante Naomi. ‘Ik denk dat je er wel twee van kunt maken, of misschien zelfs een haarband en een scrunchie.’

Het is een rekbare stof, toch?’ Tante Naomi voelde even aan het lapje en knikte.

‘O, dat lijkt me tof! Dan kan ik ze afwisselen.’

‘Precies. Ik heb net al een patroon voor een haarband opgezocht. Ik wist dat ik ergens nog een beschrijving had liggen.’ Tante Naomi wees naar een insteekhoes met een paar stukken patroonpapier erin. ‘Maar laten we eerst beginnen met een scrunchie. Het enige wat je verder nodig hebt is bijpassend garen en een stukje elastiek.’ Haar stiefmoeder pakte de benodigde spullen. ‘Vermaakten Tess en Ruben zich?’

‘Ruben is weer in de weer met z’n 3D-printer’, wist Fenna. ‘Maar wat Tess aan het doen is weet ik niet, volgens mij is ze bij het konijnenhok.’

Tante Naomi blikte door het raam naar buiten. ‘Je hebt gelijk. Waar ze zin in heeft met dit weer. Maar goed, begin maar met het knippen van een lapje van veertig bij twintig centimeter, dat heb je nodig voor je scrunchie.’

Dat was uiteraard zo gedaan.

‘En nu?’

‘Je mag het dubbelvouwen, met de goede kanten van de stof naar elkaar toe. En dan zullen we de naaimachine inrijgen.’ Tante Naomi voegde de daad bij het woord en liet Fenna zien hoe je de draad door de naald deed. Dat was veel ingewikkelder dan Fenna had gedacht, maar tante Naomi wees haar op de pijltjes die op de naaimachine stonden. ‘Op deze manier kun je je niet vergissen.’

‘Wat handig!’ merkte Fenna op.

‘En nu moet je met dit hendeltje het voetje naar beneden doen en dan kan je voorzichtig met je voet op het pedaal drukken.’

Meteen hoorde ze het geluid van de snorrende naaimachine. Wauw! Het stukje stof bewoog vrij snel en gelijkmatig naar achteren.

‘Volgens mij hebben we hier een natuurtalent’, complimenteerde tante Naomi haar. ‘Je doet het heel erg goed, Fenna.’

In een mum van tijd was het stukje stof aan elkaar genaaid en deed tante Naomi voor hoe ze het elastiek erdoorheen kon rijgen en de twee uiteinden aan elkaar naaien. Dat laatste vergde wat meer inspanning, maar na een halfuurtje was de scrunchie helemaal af. Tante Naomi bestudeerde hem aan alle kanten. ‘Wauw, Fenna! Volgens mij heb zelfs ik nog nooit zo’n mooi afgewerkte scrunchie gemaakt. Vond je het leuk?’

Ze knikte heftig. ‘Heel erg leuk!’

‘Fijn. Ik heb altijd al m’n naaikunsten op iemand over willen brengen’, lachte tante Naomi.

‘Kijk, m’n pauw is af!’ Enthousiast kwam Ruben de keuken in rennen. Vol trots liet hij een figuurtje aan tante Naomi zien.

‘Wauw! Ook al zo’n talent. Echt heel mooi gemaakt, Ruben.’

‘Mag ik ’m ook zien?’ Fenna boog zich naar Ruben toe.

‘Ja!’

Vol bewondering bestudeerde Fenna de pauw. Sinds Ruben voor zijn verjaardag een 3D-printer had gekregen deed hij niets anders dan allerlei dieren maken. De eerste paar dieren zagen er een beetje ongelukkig uit, maar hij had al snel door hoe het moest. Deze pauw was echt prachtig, je zou niet zeggen dat hij nog geen twee weken geleden was begonnen met zijn eerste creaties.

‘Wat heb jij gemaakt?’ vroeg Ruben toen, tot haar grote verrassing.

‘Een scrunchie’, antwoordde ze. ‘Voor in m’n haar, weet je wel?’

‘O, wat Tess ook heeft, zo’n geel ding.’

Fenna grinnikte. ‘Ja, Tess heeft een gele, ik een blauwgroene.’

‘Leuk!’ Ruben klonk echt enthousiast, iets wat ze eigenlijk helemaal niet had verwacht van hem. ‘Ben je daar lang mee bezig geweest?’

Fenna haalde haar schouders op. ‘Niet zo lang als ik had verwacht. Het was eigenlijk best makkelijk. Hoe lang ben jij met de pauw bezig geweest?’

‘Heel lang, ik ben er eergisteren al mee begonnen. Maar hij is wel mooi geworden hè?’

‘Heel mooi!’ verzekerde Fenna hem.

‘Hallo allemaal.’ Een oververhit uitzierende Fleur kwam de keuken binnen. ‘Wat is het warm zeg!’

‘Gek hè?’ grapte Fenna. ‘Dat noemen ze ook wel zomer.’

Gelukkig reageerde Fleur goed op haar plagerijtje. ‘In de supermarkt hebben we airco, dus vandaar dat ik geen idee had van de temperatuur buiten. En ik moest vandaag ook nog de koelkasten bijvullen, dus ik heb veel tijd doorgebracht in de koeling. Toen kreeg ik spontaan zin in warme chocolademelk.’

‘Echt?’ vroeg Ruben verbaasd.

‘Ja, maar nu lijkt het me niet meer zo’n goed idee’, lachte Fleur terwijl ze zichzelf wat koelte toewapperde. ‘Wat heeft u nu weer voor moois gemaakt?’ richtte ze zich daarna op haar moeder.

‘Ik heb dat shirtje afgemaakt’, vertelde tante Naomi. ‘En Fenna wilde ook graag leren naaien, ze heeft een scrunchie gemaakt.’

Een beetje aarzelend liet Fenna de scrunchie zien. Fleur reageerde meteen enthousiast.

‘Wat gaaf, Fen! Heel netjes gedaan. Ik kan weten hoe ingewikkeld het is, want mijn pogingen om te leren naaien liepen allemaal op niets uit.’

‘Jawel’, zei tante Naomi met een stalen gezicht. ‘Lapjes stof met overal uitstekende draden zou ik niet ‘niets’ noemen. Eerder iets kunstzinnigs.’

Fleur kon er wel om lachen, dus voelde Fenna zich vrij om dat ook te doen.

‘Over kunstzinnige dingen gesproken, Ruben heeft een pauw gemaakt met zijn 3D-printer, mooi hè?’ merkte Fenna op.

Ruben liet weer het mooi afgewerkte diertje zien en Fleur bewonderde het van alle kanten.

‘Mooi gemaakt joh! Maarre ... als jullie het niet erg vinden ga ik nu een douche nemen. Ik plak aan alle kanten en straks ga ik naar Juda.’ Haar gezicht kreeg een andere, gelukkige uitdrukking, zoals altijd wanneer Fleur het over haar vriendje had.

‘Is hij dan weer terug van vakantie?’ wilde tante Naomi weten.

‘Ja, ze zijn gisteravond laat thuisgekomen, een dag vroeger dan gepland, maar het werd vandaag heel slecht weer in Duitsland, dus hebben ze gisterochtend de tent maar afgebroken en zijn vast naar huis gegaan.’

‘Slim’, vond Fenna, die zich nog een vakantie herinnerde waarbij haar vader en moeder in de stromende regen alles moesten opruimen. Zij was nog te klein geweest om te helpen en had Ruben beziggehouden.

‘Zeker weten! Juda had het voorgesteld’, grinnikte Fleur. ‘Maar goed, ik eet dus vanavond niet mee. En nu moet ik opschieten, ze eten bij Juda thuis altijd zó vroeg.’

‘Nee, wij eten altijd laat’, zei Ruben wijsneuzig. Hij draaide zich naar tante Naomi. ‘Wat eten we vanavond eigenlijk?’

‘Eh ... goeie vraag’, antwoordde tante Naomi. ‘Daarvoor moet je bij Tess zijn, zij kookt vanavond. Dus dat betekent dat ze ook bepaalt wat we eten.’

‘Dan zal het wel weer iets vegetarisch zijn.’ Ruben trok een vies gezicht.

‘Nee hoor!’ Fenna nam het op voor haar stiefzusje. ‘Ik heb kip in de koelkast zien liggen vanmorgen. En vegetarisch of niet, wat Tess maakt is altijd lekker!’